

Ana Lorger, 8. 8. 2023

Grotesken zabaviščni park

Sara Horžen in Varja Hrvatin: RINGLŠPIL. Via Negativa. Lutkovno gledališče Ljubljana, datum ogleda 22. 6. 2023.

Performativni dogodek *Ringlšpil* v soavtorstvu **Sare Horžen** in **Varje Hrvatin** je potovanje, ki nas pelje po mejah med pomenom, težo in smiselnostjo besed. Dogodek bi v splošnem lahko razumeli kot problematiziranje sovražnega govora predvsem v kontekstu družbenih omrežij in mediatizirane kulture, vendar je *Ringlšpil* hkrati tudi časovno-prostorska izkušnja, v kateri sprejmemo svojevrstna pravila igre in v (javnem) prostoru, kjer se performans dogaja, izoblikujemo vzporedni svet pomensko razgrajene realnosti.

Dogodek se začne pred Lutkovnim gledališčem Ljubljana, soudeleženke na listke papirja napišemo žaljivke, ki nam jih je kdo v preteklosti izrekel, nato pa sledimo **Eni Kurtalić** v vlogi turistične vodičke. Po kratkem sprehodu po Krekovem trgu ugotovimo, da Ena kot turistična vodička preklinja in z zgražanjem komentira stavbe in restavracije okoli nas, s čimer pozunanji naše nezadovoljstvo z gentrificirano prestolnico, hkrati pa mimoidoče zmede s svojim neprimernim obnašanjem. Fotografiramo se pred vodnjakom in se pomaknemo na prazno tržnico, kjer nas čaka slika **Nejca Jezernika**, **Žive Selan** in **Jeffa Steina**, ki nam ponudijo čigumije Hubba Bubba in pred nami požvečijo cel paket. Nato stojimo pred praznimi stojnicami, kjer nam plišasta igračka, veverica, citira nepovezane komentarje s socialnih omrežij, ki jih lahko razumemo kot mobing. Ko se ozremo okoli sebe, v daljavi tržnice lahko vidimo Nejca Jezernika in Živo Selan, ki se napenjata, Jeff Stein pa prežvečen čigumi spravlja v spiralno obliko, da bi ga zaprl v škatlico, kjer je bil prvotno shranjen. Po končanem delu se pomaknemo v Tunel Lutkovnega gledališča, kjer se morbidnost situacije intenzivira. Spet smo priča nenavadnim slikam performerjev, golih, prelepljenih s stoli (Živa Selan udeleženke poziva k temu, da s škarjami odrežejo lepilni trak in se usedejo na stol), plešočih in transformirajočih se v živalske gibe in oblike, bizarnost skorajda cirkuškega dogajanja pa spremlja video podoba **Mihe Možine**.

RINGLŠPIL SPOMINJA NA SANJSKI SVET, NA VZPOREDNO REALNOST, KJER SE ŽIVE SLIKE OZIROMA POSTAJE, KI UOKVIRJAJO DRAMATURGIJO, MED SEBOJ NE POVEZUJEJO KAVZALNO, TEMVEČ NAS VEDNO ZNOVA PRESENETIJO S SVOJO LOGIKO NESMISLA.

Ringlšpil spominja na sanjski svet, na vzporedno realnost, kjer se žive slike oziroma postaje, ki uokvirjajo dramaturgijo – dramaturški svetovalec je bil **Benjamin Zajc** – med seboj ne povezujejo kavzalno, temveč nas vedno znova presenetijo s svojo logiko nesmisla. Dogodek izkoristi zunanji, javni prostor, v katerem so umeščene nadrealne podobe, in tako tržnici, kraju kodificiranih pravil obnašanja in namembnosti, spremenijo vlogo ter ji dodajo nove dimenzije bizarnosti. Istočasno *Ringlšpil* izkoristi tudi notranjost Tunela, v temačnem, hladnem, neprijetnem okolju se pred nami izrisujejo podobe teles, ki se igrajo z (ne)močjo našega pogleda. Performerji imajo namreč pogled občinstva ves čas ozaveščen, saj nas nenehno nagovarjajo, kažejo na nas in nas spodbujajo k sodelovanju ter se igrajo z objektivitacijo teles. V tem kontekstu je najzanimivejša slika, ko se v tunelu zazremo v razgaljena zgornja dela Žive Selan in Ene Kurtalić, ki pa se z gibanjem in premikanjem po prostoru spremenita tako, da se kar naenkrat zazdi, da ne zremo več mi v njune prsi, temveč one zrejo v nas. Telesa, še najbolj prepojena z normativnimi sodbami, pravili in kriteriji, nenavadnim gibanjem performerjev in njihovo medsebojno komunikacijo, obračajo ta diskurz. Prsi se osvobodijo svoje objektivitacije in zavzamejo moč pogleda, telo objektiviranega subjekta terja osvoboditev od ukleščenosti v svojo drugost.

Performans se zaključi z zadnjim monologom, kjer Ena Kurtalić opisuje orgijo, v katero smo vključene vse prisotne. S tem nas postavlja v neprijeten položaj, saj nas z bogatimi opisi spolnih aktov spodbudi, da si predstavljamo, kako seksamo med seboj. S tem performans povzame svoj, delno tudi moralističen podton, ki nas opozori na samoumevnost verbalnega nasilja, nasilja sicer dematerializiranih besed, ki režejo naša konkretna telesa. Telesa postajajo spački, žaljive besede, ki se vedno bolj kopičijo, pa izgubljajo svojo težo, tako da nanje postajamo imune. *Ringlšpil* ponuja zabavišni park kritike, v katerem dekonstruiramo samoumevnost javnih prostorov, javni govor in telesa, njihovo vsakdanjost potujujemo in iz nje ustvarjamo cirkuško grotesko.